

[Thomsen.]

blive mere indlysende for Befolkningen. Hvis det er sandt, at vi ikke kan leve af at spille Kort med hinanden, og det er det vel, var det maaske Umagen værd gennem Lovgivningsarbejdet at skabe Betingelser for den størst mulige Landbrugsproduktion og derigennem for den størst mulige Beskæftigelse. Hensynet hertil burde i Virkeligheden være det grundlæggende for de Afgørelser, der træffes. Bliver det ikke Tilfældet, bliver Resultatet, at vi fortsætter med uproduktive Foranstaltninger som overflødig Vejbygning, Brobygning o. s. v., vil vi en skønne Dag ligesom Jeppe paa Bjerget finde os selv paa Møddingen, og saa nytter det ikke, at der raabes paa mere „Kanalje-Sæk“. Det vil blive en slem Opvaagnen, ogsaa for Byen København.

Som nævnt, Landbrugets Valuta beslaglægges til en tilfældigt valgt Pris, til en Pris, som man ved ikke dækker Produktionsomkostningerne i Landbruget. Trods dette udsteder man Valutaattester, som vedkommende Importører kan sælge med stor Fortjeneste. I Sandhed en reel Forretning uden Ulejlighed af nogen Art. Det maa være en Forretning rigtig for Moses. Det er i alt Fald den Slags oprørende urimelige Forhold, som Valutalov og Valutacentral medfører. Tænk over det, ærede Medlemmer, næste Gang Diktatoren beder om Fuldmagt.

Vil det i denne Forbindelse være ubeskedent at spørge den højtærede Handelsminister, hvilke Realiteter der ligger bag ved „Ekstrabladet“s Afsløringer af Valutacentralens Transaktioner og Ødselhed; hvilke Realiteter ligger der bag ved det, som nu er fremlagt paa Pladserne: „Sandheden om Valutacentralen“? Det er aabenbart fuldt ud lovligt at sjakre med Valutaattester, og det staar ogsaa rigtig godt til den Aand, hvori Loven administreres, det staar godt til den Omstændighed, at Landmændene, der vil søge at udbringe deres efter gamle Begreber hæderligt erhvervede Sterling til en Pris, der staar mere i Forhold til Omkostningsniveauet, ifølge Statsministerens Udtalelse er landsforræderiske Spekulanter og revolutionære.

Hvordan kan det i Grunden være, at Regeringen angaaende Valutaspørgsmaalet ikke raadfører sig med sagkyndige? Professor Axel Nielsen har for længst udtalt sin Forundring over, at der ikke nedsattes et Udvalg om det vigtigste Spørgsmaal, som han udtrykte sig. Store Dele af Befolkningen ser ligeledes til med Undren

og ikke uden Harm og Ængstelse, Ængstelse for, at Bevæggrundene til ikke at faa Spørgsmaalet fuldt belyst hænger sammen med misforstaaede klasseegoistiske Hensyn og dumme Valgløfter. Hvis den Antagelse blot i nogen Maade er rigtig, kan der tales om Forræderi mod Landets dyreste Interesser. Alt tyder paa, at Regeringen ikke er saa velhavende paa virkelige Krisemidler, at den paa Forhaand har Raad til at afvise den valutariske Tilpasning. Naa, efter det, der skete i Fjor Vinter, venter man vel ikke, at de store Ord fra Regeringen skal tages alt for højtideligt. Man taler i denne Forbindelse om Repressalier. Dette vil vi ogsaa være udsat for, sagde det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen forleden, hvis der finder Nedskæring af Lønninger Sted, altsaa vi bliver under alle Omstændigheder hængt.

Det er muligt, at Udenrigsministeren kan fortælle, at det ikke er ufarligt med en Kronessænkning, men man behøver i hvert Fald ikke at være Indenrigsminister for at se, at det er fuldkommen ødelæggende ikke at benytte dette Middel. Vi kan om fornødent give England Garanti for, at vor Eksport ikke forøges. En Fornærmelse vil det efter min Mening være at tro, at England vil forlange, at danske Landmænd Aar ud og Aar ind skal producere med Tab. Udlandet maa overbevises om, at de valutariske Foranstaltninger, Landbruget kræver gennemført, og som man ikke kan komme uden om, ikke skyldes Konkurrencenid og ond Vilje, men udelukkende er dikteret af den bitre Nødvendighed. Naar man søger at opagitere Arbejderne mod en fornuftig og nødvendig Valutapolitik, er det at gøre Standen en daarlig Tjeneste, idet ingen er saa afhængig af økonomisk Ligevægt som Arbejderne. Maaske er det ikke saa let at se for dem, der har et tilsyneladende sikkert dagligt Udkomme, indlysende burde det være for dem, der Dag efter Dag venter paa et Job.

Man ængstes — det har ogsaa fundet Udtryk under Forhandlingerne her — for Folkestyrets Fremtid. Den største Fare for Parlamentarismen ligger i det forfærdende Misbrug, som finder Sted, ogsaa af Flerparten i Salen her, netop paa det valutariske Omraade. Hvis man stadig vil opretholde den økonomiske Uligevægt, der hersker, er der al mulig Grund til Mismod paa dette Omraade. Den økonomiske Uligevægt gør sig ogsaa gældende i det nationale Spørgsmaal. Vil man Maalet en stærk Grænse, maa man ogsaa Midlerne. Historiens Dom vil blive haard over dem, der har Ansvar